



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 27 (75) • 18 septembrie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Pecetluiește-ți fruntea cu Sfânta Cruce!

Părintele Ilie Cleopa



„Niciun lucru să nu faci, până nu te însemnezi cu Sfânta Cruce! Când pleci în călătorie, când începi lucrul, când te duci să înveți carte, când ești singur și când ești cu mai mulți, pecetluiește-ți cu Sfânta Cruce fruntea ta, trupul tău, pieptul tău, inima ta, buzele tale, ochii tăi, urechile tale și toate ale tale să fie pecetluite cu semnul biruinței lui Hristos asupra iadului. Și nu te vei mai teme atunci de farmece sau de descântece sau de vrăji. Că acelea se topesc de puterea Crucii, ca ceara de la fața focului și ca praful în fața vântului. Cine este următor al Crucii lui Hristos, iubește și crucea cea dinăuntru, și cinstește cu evlavie și semnul ei, adică pe cea din afară.”

Duminică după Înălțarea Sfintei Cruci

Să credem în destin?

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

De multe ori am evidențiat însemnătatea vorbelor de duh, un tezaur inestimabil al gândirii și simțirii poporului credincios. În neasemuita și originala sa bogăție s-au strecurat însă expresii nu întotdeauna ortodoxe. Adesea am auzit vorba din bătrâni: „ce ți-e scris în frunte ți-e pus” sau „așa i-a fost crucea” ori „asta i-a fost soarta”. Potrivit acestor ziceri, fiecare dintre noi avem „scrise” o soartă, un destin, un parcurs implacabil al vieții, față de care s-ar părea că nu putem face nimic, mângâindu-ne doar la urmarea drumului rânduit. **Cine oare se ocupă cu împărțirea destinelor?** Cel mai ușor răspuns ar fi: „Dumnezeu”. Bineînțeles că nu este așa! Dacă Cerescul Tată ar hotărî astfel, iar noi ne-am angaja pe o cale independentă de propriile decizii, atunci ne-am pierde libertatea și nu am mai putea fi făcuți responsabili pentru nenumăratele neajunsuri ale vieții noastre, căci, în mod evident, ne vom disculpa foarte ușor: „Nu-i vina mea! Așa mi s-a dat de Sus!”. În

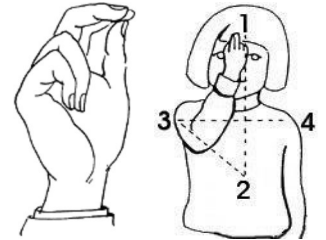
plus, dacă ne-am supune unei căi existențiale dinainte trasate, atunci ce rost ar avea Judecata de Apoi, de vreme ce noi am împlinit ceea ce au stabilit alții în ce ne privește? Problema pare limpede. Învățătura Ortodoxă respinge cu hotărâre predestinația, existența unui drum individual, personal gata jalonat. Suntem liberi să trăim după cum ne dictează propria conștiință. Ce-i drept, Tatăl Ceresc ne previne că îndepărtarea de harul Său duce la moarte, la haos. De aceea, cu dragoste părintească, ne avertizează asupra pericolului ce ne paște atunci când refuzăm să-l urmăm sfaturile, complăcându-ne în însingurare și distanțare față de Dumnezeu: „iată Eu astăzi ți-am pus înainte viața și moartea, binele și răul..., binecuvântare și blestem. Alege viața ca să trăiești tu și urmașii tăi” (Deuteronom 30, 15-19). Carevaszică, Domnul ne arată binele, ne îndeamnă să-l săvârșim, promițându-ne și răsplata conlucrării cu harul...

(continuare în pag. 2)

Este bine să știm

Cum se face corect semnul Sfintei Cruci. Când și de ce ne însemnăm cu ea?

Semnul Sfintei Cruci se face corect astfel:



- 1 Unim degetul mare, cu cel arătător și cel mijlociu, simbolizând Sfânta Treime;
- 2 Strângem celelalte două degete în palmă, simbolizând cele două firi ale Mântuitorului: Dumnezeu adevărat și om adevărat;
- 3 Ducem cele trei degete la frunte, apoi spre mijlocul abdomenului, la umărul drept și apoi la cel stâng;
- 4 În timp ce facem semnul Sfintei Cruci, putem spune „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!” sau „Doamne Iisuse Hristose, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul/păcătoasa!” ori, simplu: „Doamne miluiește!”.

Când să facem semnul Sfintei Cruci?

- atunci când ne simțim tulburați;
- când ne așezăm și ne ridicăm de la masă, pentru mâncare;
- nu încheiem o zi și nu începem alta fără semnul Sfintei Cruci (oricât de obosiți am fi seara ori de grăbiți dimineața);
- în Biserică, ori de câte ori se face o referire la Sfânta Treime, la Mântuitorul Hristos, la Maica Domnului, ori la un sfânt față de care avem evlavie;
- în orice timp, ca să ne amintim de Domnul și să primim harul Sfântului Duh.

De ce ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

- Facem semnul Sfintei Cruci, ca să dovedim prezența Domnului nostru în inimile noastre. Semnul Sfintei Cruci este important pentru că:
- ne amintește că suntem chemați să-l urmăm lui Hristos, care a suferit pentru mântuirea noastră;
 - ne ajută să îndurăm mai ușor durerile și lipsurile, pentru Hristos;
 - ne întărește în lupta cu cel rău și ne face părtași slavei lui Hristos,

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Să credem în destin?

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

(continuare din pag. 1)

Carevasăzică, Domnul ne arată binele, ne îndeamnă să-l săvârșim, promițându-ne și răsplata conlucrării cu haru, cu sfatul Său preînțelept, dar nu ne obligă nicidecum să urmăm calea indicată. Alegerea ne revine nouă.

Bine, bine, vor zice unii, dar cum rămâne cu îndemnul Mântuitorului Hristos, pe care l-am auzit astăzi la Evanghelia zilei, referitor la asumarea Crucii și la urmarea Sa: „Cel ce voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea Sa și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34)? Se observă lesne că Hristos face din nou apel la voința noastră, la liberul arbitru, la decizia personală de a urma sau nu Domnului. La ce se referă Mântuitorul atunci când ne îndeamnă să ne asumăm Crucea proprie? Mulți tâlcuitori au deslușit posibila dilemă: **crucea**, în acest sens, înseamnă **viață, soartă**. Or tocmai am afirmat că învățătura Sfintei noastre Biserici nu acceptă existența predestinării, a unui destin implacabil. Dumnezeu pe toate le știe, dar nu le predestinează. Le cunoaște deplin, fiindcă la El nu există trecut, prezent și viitor. Domnul trăiește într-un alt timp, „timpul lui Dumnezeu”, iar oamenii, în cel creat de El pentru noi. Cele trei dimensiuni temporale, trecut, prezent și viitor sunt valabile doar pentru noi. Veșnicia, spune **fericitul Augustin**, este un prezent continuu. Cam așa am explica, omenește vorbind, cum Dumnezeu le știe pe toate fără să le predestineze. Lucrurile depind de noi, de capacitatea fiecăruia de a accepta și de a conlucra cu harul divin, de a urma calea arătată de dumnezeieștile scripturi, admitând totuși că ne naștem având de depășit anumite situații independente de voința noastră și chiar pe parcursul vieții ne vedem nevoiți a înfrunta o serie de evenimente-limită ce nu țin de noi, de acțiunile sau inacțiunile noastre. Bunăoară, câți dintre noi nu ar fi râvnit să se spovedească și să primească sfat de la Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, de la Părintele Paisie ori Cleopa? La fel, pe mulți i-ar fi încântat contemporaneita-



tea cu Eminescu, Enescu, Porumbescu ori Ion Creangă. Probabil majoritatea ne-am fi dorit să venim pe lume în familii de viță nobilă sau să ne pomenim înzestrați cu felurite daruri ori deprinderi minunate. Pe cei născuți cu anumite deficiențe fizice i-a întrebat cineva dacă acceptă acest lucru? Exemplele pot continua.

Referindu-se la această problemă, vrednicul de pomenire Mitropolit **Antonie Plămădeală** afirma că asemenea situații ar forma un „destin brut”, o soartă. Tocmai la ea se referă Mântuitorul Hristos atunci când ne îndeamnă să ne purtăm crucea, adică să ne asumăm vremelnica noastră existență cu bune și cu rele, fără a cărti, fără a ne victimiza, ci nutriend necurmata nădejde că Bunul Mântuitor ne va ajuta să ne ducem crucea, adică să luptăm pentru a împlini sau remedia toate neajunsurile individuale. Câteodată povara crucii ni se pare deosebit de apăsătoare, astfel că adesea ne plângem: „Doamne, mi-ai pus pe umeri o sarcină grea. N-o pot purta!”

În atare situație, să ne amintim de o zicere frumoasă a unui cuvios părinte: **„înainte de a-ți trimite Crucea pe care o duci, Dumnezeu a privit-o cu ochii Săi cei preafrumoși, a examinat-o cu rațiunea Sa dumnezeiască, a cercetat-o cu dreptatea Sa necuprinsă, a încălzit-o cu inima Sa cea plină de iubire, a cântărit-o cu mâinile Sale protectoare, ca nu cumva să fie mai grea decât o poți duce. Deci să ai încredere că vei izbuti a o purta. Urcă cu ea de pe Golgota spre Înviere!”**

Învățăm din pilde

Grădina sufletului



Un creștin l-a întrebat pe duhovnicul său:

– Părinte, aș vrea să fiu un bun creștin, să am o viață fără păcate. Ce trebuie să fac mai întâi, ce este cel mai important?

– O, fiule, totul este important. Ia spune-mi, dacă ai o grădină în care plantezi tot felul de flori frumoase, aștepți să crească? Așa, fără să faci nimic, or să răsară ele?

– Nu, părinte, trebuie să le ud...

– Dar dacă le uzi și atât, vor crește ele mari și frumoase?

– Nu, părinte, trebuie și să muncesc, să am grijă de ele, să nu fie distruse de buruieni...

– Dar dacă le dai toate acestea, și nu vor avea lumină, pot ele să crească?

– În nici un caz, părinte, atunci toată munca mea nu-și are rostul, florile nu vor crește niciodată.

– Acum ai înțeles, fiule?! Sufletul nostru este asemenea unei grădini, în care sunt semănate cele mai frumoase flori: dragostea, credința, bunătatea, cumpătarea, omenia... Noi, însă, trebuie să avem grijă de această grădină din sufletul nostru, ca tot ce este acolo să înflorească. Doar astfel sufletul omului se umple de frumusețe.

Ce trebuie să facem pentru toate acestea? Să avem grijă ca buruienile păcatelor să nu prindă rădăcini în suflet, să veghem mereu ca răul să nu se cuibărească în noi, fiindcă, odată intrat, este foarte greu să-l mai scoți. Și ce mai trebuie să facem pentru grădina sufletului? Să o udăm mereu cu apa dătătoare de viață, care este rugăciunea.

Dar ele tot n-ar crește, dacă nu le-ar

încălzi pe toate lumina binefăcătoare a dragostei dumnezeiești. Și unde ar putea găsi sufletele noastre mai multă căldură și lumină dumnezeiască, dacă nu în Biserica?

E, poți tu să-mi spui, fiule, ce este mai important? Toate sunt importante. Fii mereu atent la sufletul tău, ai grijă de el, fiindcă atunci și Dumnezeu te va ajuta.

Doar așa, prin munca noastră și cu ajutorul Domnului, florile minunate din sufletele noastre, adică dragostea, credința și toate lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le-a dăruit, vor crește nestingherite, iar viața ni se va umple de fericire.

”Toate lucrurile ne-au fost încredințate nouă și noi acestora” – Sfântul Ioan Gură de Aur.